

Janez Rožencvet:

Leteče copate

Čarovnik, ki je bil že zelo star, je nenadoma umrl in notar je brzojavil njegovemu sinu, ki je študiral v Parizu. Sin se je še pravi čas z aeroplanom pripeljal na pogreb. Odpravil je pogrebščino in osmino, kakor se spodobi, potem pa prevzel dedščino po rajnem očetu.

govori! Včasih so ljudje take traparije verjeli, zdaj so bukve za muzej! Zrcalo, ki kaže, kaj se po svetu godi, ne bi bilo baš napačno. Ampak je že počeno in na pol slepo. Sicer imamo pa časnike, ki vse povedo in še več! — Pa copate, leteče copate? Ko je bil moj oče mlad, so bila kaj vredne. Danes so že

Dedščina je bila dosti večja, kakor se je sin nadejal. Kar samo se mu je smejalo, ko je videl, koliko loncev zlata dobi po očetu. Za staro bajto in razno čarovniško ropotijo, ki jo je bil notar tudi natančno popisal, ni dosti maral.

Kaj mi če bajta tu v samotni, ko sem vaje življenja v Parizu? Kdo potrebuje danes še suh koren-lečen, ko so zdravniki tako učeni? Črne bukve z za-

smešne, ko so aeroplani hitrejši in udobnejši!

Tako je mislil in dejal čarovnikov sin, ko je po zapisniku vse te stvari pregledoval in prevzemal.

Ko sta z notarjem zadevo opravila, je oddal stare knjige tržkemu muzeju, prepustil bajto z oslepelim zrcalom in razno šaro vred ženski, ki je nazadnje očetu stregla, a leteče copate je poda-

ril beraču, ki je prav takrat mimo prišel.

Samo denar je čarovnikov sin dobro spravil in se odpejaj z njim nazaj v Pariz. Seveda je moral prej poravnati notarjev račun in odšteti državi odstotke od dedščine, drugače mu gosposka ne bi bila na novo potrdila potnega lista.

Berač, ki je dobil v dar leteče copate z navodilom vred, je bil že star in na obe nogi kruljav. Svoje dni je bil dober kmet, pa se je preveč zanašal na sina, ki mu je bil izročil posestvo. Sin je bil grd, očetu ni dajal kota in užitka, kakor bi ga bil moral, oče se pa ni maral z njim pravdati in je šel rajši beračit.

Beraški kruh je grenak; trikrat grenak očetu, ki ga mora jesti zaradi sinove nehvalečnosti!

Kjer so očeta poznali, mu niso dosti dali in so ga rajši silili, naj pri sodnji išče pravice. Kjer ga niso poznali, pa tudi ni dosti dobil.

Če bi prosil po božjih potih in shodih, bi že kaj več nabral. Ampak cerkve z imenitnimi shodi stoje daleč vsak-sebi in visoko. Še mlad in zdrav človek se v vročini utruji, preden pride do njih, kaj šele nadležen starec s pohabljenimi nogami!

Zato je bil revež copat zelo vesel in kar precej jih je poskusil. Nataknil in privezal si jih je na noge in rekel:

»Letite, letite copate
na šmarno goro po podplate!«

in že so ga copate dvignile v zrak, ga same zanesle čez hribe in doline na šmarno goro, kjer je pred cerkvijo čisto nalahko pristal.

»Imenitne so!« je dejal. Kmalu se je tudi prepričal, koliko so beraču copate vredne.

Na shodih in božjih potih so ljudje bolj dobrih rok. Beračev nič ne izprašujejo in reveži naberejo precej. Seveda pravijo nekateri, da naberejo berači še preveč, a ne pomislijo, da revež nima vsak dan žeganja ali shoda, ker ne more s starimi nogami daleč s hriba na hrib.

Ta, ki je imel leteče copate, je imel pač dobro. Brez truda je prišel na vsako žeganje, vsak shod in kamorkoli, samo da je poslal tja copate po podplate.

Čarovnikove copate so imele strgane podplate in moč letanja, ker so si želele novih podplatov. Seveda so bile čudežne, zakaj naše strgane copate letijo samo, če jih kdo luča, kar posebno otroci radi delajo. Drugače so bile pa

te čudežne copate zelene in starinske, da bi jim človek nič posebnega ne prisodil. Le trake so imele prišite, da so se dale trdno na stopala privezati, zakaj gorje, če bi visoko v zraku človeku noga iz njih ušla! Vsak si lahko misli nesrečo.

Takrat je živel v Ljubljani Slavko, ki je bil očetov najmlajši sin. Starejši bratje so bili že pri gozdovnikih in skavtjih, hodili so na visoke gore, Slavko je bil pa še premlad in je hodil na izlete z očetom in materjo. In najraje je hodil na božjepotne hribe, ker se mu je v cerkvah zelo lepo zdelo, pa tudi zato, ker sta mu potem oče ali mati na kramarskih stojnicah kaj kupila.

Slavko je bil radodaren fant, ki je na vsako tako pot vzel iz svojega hranilnička nekaj drobiža za vbogajme. To je treba posebej povedati, zakaj navadno se otrok samo z očetovimi dinarji dobrodelnega kaže. Radodarnost s tujim denarjem je pa bolj baharija kakor zasluga, čeprav marsikdo tega ne ve.

Slavko si je na svojih potih kmalu zapomnil starega reveža s pohabljenimi nogami. Ker se mu je posebno smilil, da se z berglji tako visoko trudi, mu je zmeraj dal vbogajme. Tako si ga je tudi berač zapomnil.

Revež se je spominjal svojega nehvaležnega sina in mislil, fantič, ki je tako darežljiv, bo gotovo za lastnega očeta boljši kakor je moj. Prišla sta s Slavkom tudi v pogovor, in ko je Slavko povedal, kje v mestu stanuje, mu je berač obljubil, da mu kedaj kaj posebnega prinese.

Berač je letičimi copatami si je v par letih toliko nabral, da je nehal prosjati. Seveda zabogatel ni. Staremu revežu, ki ve, da ne bo več dolgo živel, je kmalu zadosti premoženja. In berač je bil sklenil, da podari leteče copate Slavku. Poiska! je ulico in hišo v Ljubljani in našel Slavka na dvorišču med otroci.

»Malo potrpite oče, grem po dinar!« je dejal Slavko, ko ga je zagledal.

Berač je pa odvrnil: »Zahvalim, ni treba, zdaj več ne prosim. Prinesel sem, kar sem ti bil obljubil.«

Slavko je že zdavnaj pozabil beračovo obljubo in tudi nikoli ni nič pričakoval. Čudil se je, kaj naj bi mu mogel berač posebnega prinesiti v dar. Stopil je z njim v stran. Berač mu je izročil leteče copate, mu povedal, kako jih mora rabiti in prav posebno mu je zabijal, da si jih mora dobro privezati, kadar jih rabi. Potem se je od Slavka poslovil in šel. (Dalje prihodnjč.)

Borut Zerjav:

Veš, otrok...

Veš otrok, tam daleč, daleč za devetimi gorami; tam daleč na koncu sveta, tam kjer se stikata nebo in zemlja, tam je lepa solnčna dežela. Tam daleč za devetimi gorami je Indija Koromandija — bajna dežela sanj. In v tej srečni deželi nikoli ne zaide sonce.

Srečni ljudje bivajo tam v Indiji Koromandiji. Ničesar jim ni treba delati. Za vse, prav za vse je že poskrbljeno. Iz bistrih gorskih studenčkov izvira čisto, belo mleko... V mirnih potočkih se pretaka med... Reke pa naplavlja jo sladkor in same dobre, dobre stvari... Ah, kako lepo je v Indiji Koromandiji!

In hladni prijetni gozdički so tam. Z dreves vise sočni, južni sadovi. Debla so pa iz čokolade. Ceste so vse lepe in široke. Posute so s sladkorčki, raznobarnimi sladkorčki.

Tu bivajo samo dobri ljudje. Radi se imajo med seboj. Saj so dobri, dobri ljudje...

Veš otrok, kar verjemi vse to, saj si še lepo majhno dete. Pozneje mi ne boš več mogel verjeti...

Povedal ti bom nekaj lepega, lepega iz solnčne dežele sanj, iz Indije Koromandije.

Tam daleč na koncu sveta, tam v Indiji Koromandiji imajo lepe, široke ceste. Saj veš, saj sem ti že pravil, da so posute z raznobarnimi sladkorčki. In te ceste niso take, kakršne so pri nas. Pri nas vodijo ceste na vse, prav vse strani. Tudi v pekel in v temo vodijo pri nas. A tam v Indiji Koromandiji ni takih cest. Ne, otrok moj, tam ni takih cest. Tiste ceste vodijo, prav vse tiste ceste vodijo v nebesa.

Povedal ti bom pravljico, kako je lepo, majhno dete romalo v nebesa.

Veš, bilo je dete, kakor ti majhno in lepo. Svetle, kakor nebo višnjeve oči je imelo to dete. Njegovi kodri so pa bili zlati kakor sonce...

In to dete je romalo skozi solnčno deželo Indijo Koromandijo v nebesa. Po tistih lepih, s sladkorčki posutih cestah je romalo dalje in dalje... In ko je nastala noč, ko je postalo dete lažno, je leglo pod čarobno drevo. Kajne, o tem čarobnem drevesu ti še nisem pravil? To čarobno drevo je prekrasno drevesce, ki raste samo v Indiji Koromandiji, tam daleč za devetimi gorami, tam, kjer se stikata nebo in zemlja... Kdor leže pod to drevo, takoj zaspi in

blaženo zasanja. In ko se v ranem jutru prebudi, mora samo odpreti usta in že mu prično padati v usta najslajše močnate jedi in krepčilne pijače.

Tudi dete, ki je romalo v nebesa, je leglo pod to čarobno drevo. Leglo je in zaprlo svoje lepe, kakor nebo višnjeve oči. Ko se je zjutraj zbudilo, se je napilo čistega mleka in naužilo sladkega medu. In vstalo je izpod čarobnega drevesa in romalo dalje...

Pa je prišlo do široke reke. V tej globoki strugi seveda ni tekla voda, pa tudi mleko niti med nista tekla. V tej strugi je tekel sveži jabolčni sok... In lepo, malo dete ni moglo dalje. A ni obupalo! Leglo je k vodi in pričelo srkati tisti sveži jabolčni sok. In pilo je dolgo, dolgo... Pilo je tisoč let in izpilo vso reko. Ni se ustrašilo časa. Saj v Indiji Koromandiji čas ne izpreminja ljudi. Pot v nebesa je pa zmerom težka in dolga!

In šlo je dalje, dalje... Pa je prišlo do velikega zidu iz same čokolade. A naše lepo, malo dete se ni ustrašilo tega debelega zidu. Pričelo je gristi in glodati veliki, čokoladni zid. Po dolgem času je izdoblilo linico in se prerilo skozi. Bilo je vse zamazano od čokolade...

Naše dete je potovalo dalje, dalje v nebesa.... Pot je postajala težja in težja... Prišlo je do večjih in večjih zaprek. Nekje so mu zaprli pot majhni

zajčki. In ko je naše lepo, mlado dete prišlo do teh zajčkov je spoznalo, da to prav za prav niso pravi zajčki, temveč da so le od leca...

A tisti lectovi zajčki so se držali tako tesno skupaj, da ni moglo dalje. A

ni se ustrašilo! Z ostrimi belimi zobki je odgriznilo enemu nogu drugemu pa kos trebuščka in tako prebrodilo tudi to oviro...

In romalo je in romalo... Romalo je dolgo, dolgo... Lepega, belega dne je prišlo do velikega, globokega prepada. Ta prepad je bil tako širok, da ni videlo na ono stran. Veš pri nas ni takih prepadov. Prepad v razliki med otroki in odraslimi bi bil morda tako globok in širok...

Naše dete je poklenilo in zajokalo. In zajokalo je tako glasno, da je ta obupni jok zaslišal dobri Bogec tam gori v nebesih. Milostno se je nasmehnil v svojo staro sivo brado, a rekel ni ničesar. Mislil si je le: »To dobro, malo dete naj le samo pride v nebеса. Težka je pot navkreber, a zmagalo jo bo... Jaz hočem tako!«

In dete res ni obupalo. Pričelo je metati kamen z kamnom v prepad... In tako je dolgo, dolgo gromadilo cele grude zemlje... Čez tisoč let je bil prepad zasut. In naše lepo dete je šlo čezenj brez težkoč.

Hodilo je dalje in dalje. Nožice so ga že bolele, želodeček je bil prazen. A nikjer v bližini ni bilo čarobnega drevesa. Saj to ni nič čudnega. Tudi na tem svetu nimamo nikoli vsega pri rokah.

In dete je leglo v mehko travico in zaplakalo. In plakalo je tako glasno, da ga je zaslišal čarobni prašiček. Oboboko v srce se mu je zasmililo ubogo, lačno dete. Veš, saj je tudi na tem svetu tako, da imajo živali več usmiljenja do ljudi, kakor ljudje do živali.

Čarobni prašiček je tekel in tekel, kar so ga nesle noge, in čez tisoč in en dan je pritekel k detetu. Dete se ga je hudo prestrašilo. Vse objokano od tisočdnevnega joka, je skoraj zakričalo, tako se je prestrašilo... A čudodelni prašiček ga je brž potolažil. — »Nikar se ne deri, « je dejal, »prinesel sem ti svežega mesa in tolste masti. Le najej se!« Dete je začudeno pogledalo. »Odkod naj vzamem? Kje si mi prinesel?« A čudodelni prašiček niti odgovoril ni. Živahno je poškilil na svetli nožiček, ki ga je imel zadrtega v hrbet.

»Ali te nič ne boli?« je boječe vprašalo naše dobro dete, a dalje ni imelo časa za usmiljenje. Preveč mu je krulil želodeček. Izdrlo je tisti svetli ostri nožiček ter zarezalo v sveže, meliko in sočno meso. Kri je brizgnila v visokem loku, a čudodelni prašiček se je samo smejal. Prav nič ga ni bolelo! Naše

dete pa je jedlo in jedlo. In ko se je najedlo do sitega, šele takrat je neposlušni želodeček utihnil.

»Kaj pa zdaj?« je vprašalo prašička. »Zaderi nožiček nazaj, tako, kakor je bil prejel.« je odgovoril. In lepo malo

dete je storilo, kakor mu je bilo ukazano. Potem pa je prašiček izginil. Dete, ce z višnjevimi očmi si je obrisalo rdeča usteca in nadaljevalo pot.

Prišlo je do velikih strmih klancev. Dolga je bila pot navkreber. In prišlo je že daleč, daleč ko se je ustavilo pred poslednjim kantom »Nebesa: 1 km«. Oddahnilo se je naše lepo, malo dete. Pospešilo je korake. In čim bliže je prihajalo, tem svetlejše je bilo vse okoli njega. Zagledalo je prve angele. O, kako lepi so bili!... Vsi v belih tenčicah z labodjimi perutmi...

Naše dete je prišlo do nebeških vrat. Godba je igrala za temi vrati. A veš, to ni bila navadna zemeljska glasba. To je bila vse drugačna glasba...

»Mar imajo koncert?« je pomislilo dete, a reklo ni ničesar. Vse odrevenelo je čakalo, kaj bo. Pri srcu mu je bilo tesno...

Takrat so se odprla vrata. Kakor nebo višnjeve oči našega dobrega deteta so zagledale praprasko sliko:

Sam Bog oče je sedel v vsem sijaju z žezlom v roki in krono na glavi na zlatem, z demanti posutem prestolu...

Naše dete je zajokalo od prevelike sreče!

Obkolili so ga angeli, pristopili k njemu ter ga nesli visoko po srebrnih stopnicah pred božje obličje. In Bog oče je rekel:

»Zasluzilo si si nebеса, ti lepo, mlado dete. Težka in dolga je bila tvoja pot, a zmagalo si jo. Zato te sprejemem v svoje nebeško kraljestvo!« ...

Orgle so zaigrale. Trombe so zabu-

čale. In fanfare so oznanjale radostni dogodek. Čez nebesni svod se je pa razgrnila prekrasna mavrica...

Veš, moj lepi mali otrok, kadar sprejme Bog tako dobrega otroka v svoje kraljestvo, takrat se zmerom zasveti mavrica. In ta mavrica oznanja svetu nebeško veselje...

S tem je končana pravljica o lepem, malem detetu z očmi višnjevinimi kakor nebo in lasmi zlatimi kakor sonce, ki je po Indiji Koromandiji romalo v nebesa...

Danilo Gorinšek:

November

Meglono jutro, solnca ni,
brez listja je vejevje,
Zavija burja čez ravni,
čez dole in gričevje.

Rodila zemlja nam sadu
je žlahtnega obilo,
za zimo ji nebo miru
zato bo dodelilo!

Boris:

Sosedov Mihec

Dobro se ga še spomnim iz šole. Sedel je v predzadnji klopi, blede in suh, kakor bi bil zmeraj — lačen. V dvanaestem letu je že bil, toda nihče mu jih ne bi bil več prisodil kakor devet. Plašen je bil in ogibal se nas je, zato smo se bolj silili vanj in mu nagajali. Nikoli ni imel miru pred nami.

Tudi učitelj ga ni imel posebno rad. Kadar ga je poklical, je Mihec vstal, kakor bi se bil pravkar zbudil iz spanja in zamišljeno pogledal na oder. Skoraj nikdar ni vedel odgovora na vprašanje in učitelj je tedaj vselej dejal: »Mihec, kako si le prišel v tretji razred? Četrtega ne boš videl!«

In Mihec je žalostno sedel.

Posebno Slapnikov Janez ga ni mogel videti. Ta Janez je bil najmočnejši fant v razredu. Vsi smo se ga bali in hoteli biti njegovi prijatelji. To se mu je dobro zdelo.

Samo Martinek s hriba se mu je upiral. Ko sta se nekoč stepala, ga je celo namlatil. In Janez je prisegel, da se nad njim maščuje.

Nekega dne, ko še ni bilo nikogar v

razredu, je vzel pero in ga zasadil v Martinkovo klop. Ko smo odmolili in sedli, je Martinek nenadoma zakričal. Pero se mu je zasadilo — nu, saj ni treba, da bi povedal kam.

Učitelj je prihitel k njemu. Videl je, kaj se je zgodilo. Naglo je v veži Martinku izpral rano.

»Kdo je bil tako hudoben?« je strogo vprašal, ko se je vrnil z vzdihujočim Martinkom v razred.

Nihče se ni oglašil. Vsi so gledali v tla. Tudi Janez, kar v dve gube je zlezal in zardel do ušes.

»Kdo je bil?« je še ostreje ponovil učitelj. »Zaslužil je kazen. Hudo kazen. Ali nima toliko poguma, da bi se sam javil?«

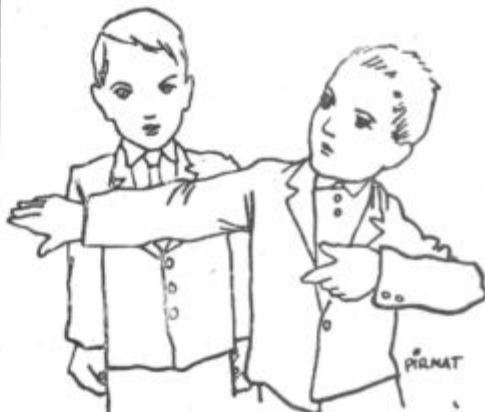
Spet so vsi molčali.

Taki ste. Prav je! Sram me je, da imam tak razred.

Vsaka beseda nam je bila udarec. Toda Janeza nismo hoteli izdati. Morda zato, ker smo se ga bali, morda... Sami nismo vedeli, zakaj. Ali pa je bila trma?

Tedaj pa je nenadoma zaškripala predzadnja klop. Kakor bi nas bila nenadoma vse obšla ista misel, smo se ozrli tja. Mihec je stal sredi klopi, še bolj blede kakor prej.

Ali bo Janeza izdal?

»Kaj je Mihec?« je vprašal učitelj. Mihec se je ozrl po nas. Potem je tiho rekel: »Jaz sem nastavil pero!«

»Ti? Ti si bil tak? Pridi sem!«

In počasnih korakov je krenil Mihec k odru. Strmeli smo vanj kakor v čudež.

Učitelj pa je že držal leskovko v roki:

»Nastavi dlan!«

Mihec je ubogal. Val krvi mu je zalil lice.

Tedaj pa je iz klopi ob oknu skočil Janez. »Ne! Ne! Jaz sem bil!«

In ne da bi mu učitelj ukazal, je skočil na oder, odrinil Miha in nastavlil dlan.

Sredi zamaha je učitelju zastala roka. Nemo je strmel v Miha.

»Janez, pojdi v klop,« je tiho rekel. »Drugič bova poračunala.«

Kakor senca je Janez izginil.

Učitelj pa je stopil k Mihcu. Objel ga je in ga stisnil na prsa. In jok mu je dušil besede, ko mu je rekel:

»Dober fant si, Mihec!«

Žega še ne veste

Odkod ima Kanada ime?

Ali ste že kdaj pomislili, odkod ima Kanada ime? Nu, to vam hočem povedati. Španski in portugalski mornarji so pluli ob severnoameriški obali in se čedalje bolj bližali severu. Naposled so prišli do skalnate, neprijazne obale. Ogledali so si kraj in rekli drug drugemu: »Tu ni ničesar!« V španščini in portugalsščini pomeni beseda »nič« — »nada«, »tu« pa pomeni v teh dveh jezikih »ca« (izgovori: ka). Rekli so torej: »ca nada«. To ime je ohranila dežela do današnjega dne.

Igre

LOVEC

Z žrebom določite lovca, vsi ostali igralci pa so zajci. V začetku igre ima žogo eden izmed zajcev. Nekaj časa jo mečejo drug drugemu, potem pa jo eden

vrže v zrak in vsi se razbeže. Lovec pobere žogo in jo vrže za kateremkoli zajcem. Če ga zadene, postane zajec njegov pomočnik, ki mu mora pomagati

loviti. Žogo dobe spet zajci. Spet jo mečejo drug drugemu in naposled lovcu ali njegovemu pomočniku, ki mora spet katerega izmed njih zadeti. To se ponavlja tako dolgo, dokler ne ostane samo en zajec, ki postane v prihodnji igri lovec.

Lahko se domenite tudi tako, da postane sicer vsak zadeti zajec lovčev pomočnik, toda ne sme se ganiti z mesta, kjer ga je žoga zadela.

KDO TRKA?

Dva stola postavi tako, da bosta stala z naslonilom drug ob drugem. Dva izžrebana igralca sedeta vsak na svoj stol. Drugi jih pokrijejo z rjuho. Potem plešejo okoli njiju in časih stopi ta ali oni k stolu in enemu izmed obeh pokritih igralcev potrka na čelo. »Potrkani

mora tedaj vprašati svojega pokritega sosedo: »Bratec, kdo je potrkal?« Ta mora povedati ime enega izmed igralcev in če ga je slučajno uganil, mora priti ta na njegovo mesto.

Vladimir Kapus:

Modras

Kaj trepeče Rezika,
Tonček plaho gleda,
kaj sta se prestrašila,
da tako sta bleda?

Draga, zlata mamica,
v Bukovju sva bifa,
kjer se izpod Trnovca
kača je privila.

Z luskami odeta je,
rjavkasto je siva,
a veriga čez hrbet
črna jo pokriva.

V svitek se povila je
in na solncu grela,
na trikotni glavici
rogec je imela.

Tonček je vzel palico,
malo jo je dregnul,
ko je kača siknila,
z mano je pobegnul

Kaj pišejo Jutrovčki?

Kmetijska razstava na naši šoli. V nedeljo dne 2. oktobra je bila v I. in II. razredu kmetijska razstava. Razstavljeni so bili poljski in sadjarski pridelki iz vsega krškega sreza. Zelo poučen je bil oddelek iz čebelarstva. Videli smo cel roj živi hčebel. Ker je napravila na krškem polju suša mnogo škode, ni bilo videti veliko poljskih pridelkov. Najbolje je še obrodil krompir. Videli smo pa tudi buče, peso, razna žitna semena, fižol, koruzo in proso. Ena miza ze bila polna raznovrstnih pridelkov. Okusno je bilo razstavljeno sadje. Kar sline so se nam cedile, tako so vabili ti lepi sadovi. Vsi smo tudi občudovali lepo vkuhano in posušeno sadje, ki se hrani za zimo. Na stenah so visele najrazličnejše vrste grozdja, iz sodčka pa so točili mošt iz Gadove peči. Razstavo si je ogledalo ogromno ljudi. Poslušali so tudi poučna predavanja.

Jože Stritar, uč. IV. razr. v Krškem

Ljubi stric Matic!

Tudi jaz bi rada tekmovala, pa Marjanca pravi, da ne bom znala. Ona nagradno je knjigo dobila, joj, kako zavistna sem ji bila! Tudi jaz v šolo hodim, po »Mladem Jutru« redno brodim, samo dolgo imeti ga ne smem. To samo tebi, ljubi stric povem. Mama pravi: »Pozneje, pozneje ga tudi tebi naročim!« Jaz pa tako dolgo ne zdržim. Sama bi ga rada imela, joj, kako bi ga bila vesela! V njem vse zabavno je, in glej, zato pa pravim, kakor Marjanca: »Mlado Jutro le tako naprej«. Marjanca sama si ga hrani, jaz pa, ljubi stric Matic, reven sem, ubog deklič —

Tvoja

Elzika Seneković,

uč. osn. š. na Pragerskem.

Izmed vseh mladinskih listov mi je »Mlado Jutro« najbolj všeč. Najrajši čitam indijanske povesti in pustolovne zgodbe. Zelo rad imam tudi uganke in križanke, ki jih zmerom rešujem. Vse številke »Mladega Jutra«

redno hranim, da jih bom dal ob koncu leta lepo vezati. Moja želja je, da bi »Mlado Jutro« izhajalo vsaj po trikrat na teden.

Vlado Prekoršek, uč. V. razr.
Sv. Barbara pri Mariboru.

»Mlado Jutro« mi je zelo všeč. V e čitam rad, posebno pa indijanske povesti, kakor je bila »Leteča puščica«. Tudi »Sale za male« so mi zelo pri srcu. Moja želja je, da bi »Mlado Jutro« izhajalo po dvakrat na teden. Vse »Jutrovčke« in posebno strica Matica prav lepo pozdravljam

Mladen Devidé, uč. IV. razr.
Sv. Lenart v Slov. goricah.

Drago »Mlado Jutro!« Mi imamo želvo, ki smo jo letos kupili na trgu. Lazi po vrtu in dvorišču. Rada je meso in zelenjavo. Zdaj se bliža zima. Ker v nobeni knjigi ne najdem, kako bi ravnal pozimi z njo, te prav lepo prosim, da bi mi v listu, ki ga z bratcem zelo rada čitava, pisal, kako morava pozimi ravnati z želvo. Naprej se Ti že prav lepo zahvaljujem in Te lepo pozdravljam

Stanko Zablačan, uč. IV. razr.
v Mariboru, Komenskega trg 6.

Ljubi Stanko! Želva je izmed tistih živali, ki prespijo zimo. Če boš pustil svojo želvo na vrtu, se bo sama zarija v zemljo in tam prezimila. Če si pa želvo navadil, da živi največ v tvojem stanovanju, tedaj jo imej tudi pozimi v kaki sobi. Pripravi ji primeren zabojo, katerega do dveh tretjin napolni s prstjo, da se lahko zarije vanjo. Če bo soba topla, tedaj morda ne bo hotela ostati v prsti, in tedaj jo bo treba krmiti. Lahko jo hraniš s solato, surovim zeljem, jabolki in tudi z mesom, če si jo že prej navadil mesa. Najboljše pa je, da jo pustiš na vrtu, da se sama zarije v zemljo, kadar se ji bo zahotelo. Ko pa pride pomlad in bo solnce spet toplo zasijalo, bo prišla želva živa in zdrava spet na vrh. Zelo vesel bom, če mi spomladi pišeš, kako je prezimila tvoja želva! Prav lepo te pozdravlja

stric Matic.

Za spretnne roke

Kaj si lahko napravim
iz kostanja

Stile za mame

Marica: »Koliko let ima tvoj dedek?«

Majda: »Tega ne vem: ampak zelo dolgo ga že imamo!«

»Tonček, na kateri strani ima človek srce?« vpraša učitelj.

Tonček nekaj časa premišlja. Potem pa reče:

»Na notranji, gospod učitelj.«

Zadnjič sem bil na kmetih. Tam sem doživel nekaj prav smešnega. Neki hlapec je pritekel ves preplašen k meni. Kričal je: Voz sena se je prevrnil. Kaj bo rekel gospodar!«

»Nu,« sem rekel, da bi ga potolažil, »to ni tako hudo. Čez kako uro se vrnejo ljudje s polja in ti bodo pomagali, da spet naložiš seno.«

On je pa tarnal in tarnal: »Le kaj bo rekel gospodar! Kaj bo rekel gospodar?«

Naposled je pa vendar prišel k meni v sobo in z menoj popil skodelico kave. Ko jo je izpil, je začel spet vzdihovati: »Kaj bo rekel gospodar, in kaj bo šele rekla kmetica?«

Postal sem že nejevoljen, ker je vemer gonil isto; naposled sem ga nahružil:

»Takega strahopetca še nisem videl!«

»Da, da,« je rekel hlapec, »saj je samo zato tako hudo, ker ležita pod prevrnjenim senom.«

»Janezek,« pravi mamica, »nikar ne delaj takega ropota, kadar greš po stopnicah. Če te bom drugič še slišala, jih dobiš!«

Drugič ni bilo čuti niti glasu.

»Danes si bil pa priden,« ga mamica pohvali. »Kako si pa to napravil?«

»Nič posebnega,« pravi Janezek »Kar po ograji sem se peljal.«

Demanti

Na otoku Borneu v Vzhodni Indiji je mnogo, mnogo demantov; toliko jih je, da jih je treba prav za prav le pobirati s ceste. In vendar jih domačinke, dajaške žene, ne nosijo. To je opazil neki tujec in vprašal Dajaka, zakaj se njihove žene lepotečijo s steklom in bakrom, ne uporabljajo pa toliko lepših demantov. In domačin mu je razložil:

»Demanti so solze nesrečne žene,« je rekel. »Pred mnogo tisoč leti, ko Malajci in Belci še niso bili našli poti v Borneo, je živel tu radža s svojo ženo srečen in zadovoljen ob darovih gozda in lova; nekega dne se ni vrnil več domov — pičila ga je strupena kača. Tedaj se je Batu-Intan, njegova žena, tako žalostila, da se je odpravila na pot, da bi ga poiskala. Tarnaje in jokaje je prehodila ves Borneo, njene solze so padale v pesek in okamenale v bleščeče bisere, dokler ni uboga kneginja utrujena padla ob poti in od žalosti umrla. To je povest o demantih. Nikoli jih ne nosi dajaška žena.«

Rebus

